

עת"א 7378-15/10 - נואף אל מטור (אסיר), נגד ועדת שחרורים מקום מושבה בכלא דמון

בית המשפט המחוזי בחיפה

15 אוקטובר 2015

עת"א 15-10-7378 אל מטור(אסיר) נ' שירות בתי הסוהר-מחלקה האסיר - זימונים ואח'
בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר
תמר נאות פרו
העוטר

נואף אל מטור (אסיר),
ע"י ב"כ עוז שломוי הלברשטט

נגד
המשיבה

ועדת שחרורים מקום מושבה בכלא דמון
ע"י פרקליטות פלילתית מחוז חיפה

פסק דין

בפנינו עתירה המופנית כנגד החלטת ועדת שחרורים מקום מושבה בכלא דמון, החלטה מיום 15.9.8, אשר דחתה את בקשתו של העוטר לשחרור מוקדם על תנאי ברישון.

העוטר מרצה עונש מאסר למשך 15 חודשים בגין הרשעתו בעבירות כניסה לישראל שלא חוק, קשר לפשע, פגעה באתר עתיקות, חפירה ללא רישיון ופעולות באתר עתיקות ללא אישור. בהתמצית יצוין כי העוטר תושב שטхи הרשות הפלסטינית, קשר עם אחרים והגיע לאתר עתיקות ארCHAOLOGY במדבר יהודה, במצווק הצפוני של נחל צאלים. ביחד עם האחרים שהיו מעורבים בפרשה ביצע העוטר פעולות של חפירה בתוך מערה לצורך גילוי עתיקות. העוטר וחבריו חשו מסרך כנים מעץ מהתקופה הרומית הקודמת, ותוך כדי העבודות פגעו בעתיקות. פקחים של רשות העתיקות איתרו את העוטר וחבריו, ועצרו אותם.

בית משפט השלום בבאר שבע גזר על העוטר עונש של 18 חודשים מאסר לRICTI בפועל, עונשי מאסר מותנה וכן קנס כספי. בית המשפט המחוזי בבאר שבע קיבל חקלית ערעור של העוטר וחבריו, הפחת את עונש המאסר ל-15 חודשים מאסר ואת הקנס הכספי לסך של 6,000 ₪. על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי הוגשה בקשה רשות ערעור לבית המשפט העליון, אשר נדחתה (רע"פ 526/15).

כאמור, הובא העוטר בפני ועדת השחרורים. על אף שהתנהגותו של העוטר תקינה ולא נתענה כל טענה בעניין מסוכנות, ההחלטה הוועדה לדחות את בקשתו של העוטר לשחרור מוקדם וזאת בשים לב לחומרת המעשה שבביצעו הורשע העוטר ביחד עם חבריו. ועדת השחרורים ציטטה בהחלטתה את מתן פסק דיןו של בית המשפט המחוזי שדן, כאמור, בערעור וציינה את הנזק הרם שנגרם לאתר העתיקות. הוועדה הדגישה את הכלל, כי אין לאסир זכות מוקנית לשחרור

עמוד 1

מוקדם בטרם השלים את ריצוי מסרו, ובסיומו של דבר קבועה כי העותר אינו עומד בתנאים לשחרור מוקדם, תוך שהיא מצינית כי מתוך מעשיו ניתן ללמידה על מסוכנותו.

ערים אנו להלכה, לפיה רק במקרים חריגים יתערב בית משפט מנהלי בהחלטתה של ועדת שחרורים. בטרם נתיחס לנימוקי הוועדה נזכיר כי הלכה היא ש"ז **עודת השחרורים הינה גוף מקצועני סטטוטורי**, המורכב משופט ואנשי מקצוע בעלי מומחיות בתחום זה, ולפיכך **שיקול הדעת** הנanton לוועדה בבואה לבחון את השיקולים הנזכרים לעיל, הינו רחב (reau"ב 4518/08 ב' יש' נ' וועדת השחרורים (4.6.2008); עניין עסילה, בפסקה 10). בכלל, בית המשפט, המעביר ביקורת שיפוטית על החלטות הוועדה, ייטה שלא להחליף את שיקול דעתה של הוועדה בשיקול דעתו, והתערבותו תציגו אך במקרים בהם ניכרים בהם החלטותיה של הוועדה פגמים משפטיים, בהתאם לעילות המוכרות מהמשפט המינהלי, דוגמת חריגה קייזונית ממתחם הסבירות (עניין עסילה, שם;reau"ב 8040/12 אבו סיף נ' הייעץ המשפטי לממשלה (26.12.2012))" [reau"ב 6566/13 שלמה דבר נ' היעם"ש ואח' (ניתן ביום 11/2/14)]. "בית המשפט המחויז בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים אינו פועל כרacaת ערעור על החלטת הוועדה, אלא הוא בוחן את ההחלטה הוועדה כהחלטה מינהלית, ומכאן שהתערבותו של בית המשפט תישא רק במקרים בהם קמה עילה מלאה המאפיינת את המשפט המינהלי כנגד ההחלטה הוועדה. על בית המשפט לשומר על מרחב של שיקול דעת לוועדה בהחלטתה לגבי שחרור אסירים, ולהתערב בהחלטותיה רק אם הן לוקות בחוסר סבירות קייזוני (ראו בין השאר: עע"א 2/83 וועדת השחרורים נ' אסיאס, פ"ד לז(2) 688 (1983); בג"ץ 89/01 הוועד הציבורי נגד עינויים נ' ועדת השחרורים, פ"ד נה(2) 838, 871 (2001);reau"ב 02/02 4570 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 236 (2002))" [reau"ב 3686/10 סמיר גנאה נ' ועדת השחרורים, (10/9/12)].

במקרה שבפנינו לא מצאנו כי קמה עילה להתערב בהחלטת ועדת השחרורים, אשר היא החלטה סבירה.

כפי שניתן ללמידה מהחומר שהוצג לפני ועדת השחרורים, מדובר בעותר שעזה לו מסרו הרביעי. עברו הפלילי כולל ארבע הרשעות קודמות בעירות רכוש, עבירות של כניסה לישראל שלא חוק ועבירות כנגד שוטרים. בעבר שוחרר משני מסרים שחרור מוקדם (מסר ראשון - שחרור על ידי נציב, מסר שני - שחרור על ידי ועדה). כל אלו לא מנעו מהעותר לחזור ולבצע עבירות. ניתן ללמידה כי מדובר בתושב שטחים אשר נכנס לישראל פעמים רבות במטרה לביצוע עבירות, ומכאן גם ניתן ללמידה על מסוכנותו.

נוסיף עוד כי גם התנהגותו של העותר בכלל לא הייתה תקינה, כאשר במהלך מסרו השתתף באירוע של סירוב לאכול, וזאת חלק משביות רעב של אסירים. נציג כי יתכן שלו היה אירוע היחיד בעניינו, אשר אין לו עבר פלילי והתנהגותו תקינה, כי אז לא היה ניתן לאירוע זה משקל משמעותי. ואולם כאשר מצרפים את עבירת המשמעת בכלל לסדרה של הפרות חוק, כעולה מעברו הפלילי, לא ניתן לומר כי זה האסיר אשר בעניינו יש מקום להתערב בהחלטת ועדת השחרורים, אשר דחתה את בקשתו לשחרור מוקדם.

נדגיש כי איננו מתעלמים מהעובדה שאת מסרייו הקודמים ריצה לפני זמן רב. עם זאת, אין בכך כדי להפחית מחומרת כניסה החוזרת לישראל לביצוע עבירה, ובמסגרת של כנופיה מאורגנת.

בנסיבות אלו סבירים אנו כי לא ניתן לומר שהחלטת ועדת השחרורים לוקה בחוסר סבירות באופן שבו ניתן לומר כי ועדת השחרורים חרגה "בأופן ממשי ממתחם הסבירות, כדי שבית משפט זה יוכל להתערב בהחלטתה. על ההחלטה של ועדת שחרורים להיות כה מוטעית עד כי שום ועדת שחרורים סבירה לא יכולה לקבל החלטת כזו" (בג"ץ 1502/06 רע"ב 877, נה(2) 828; ראו גם רע"ב 1502/01, ערך טפלר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.4.06).

בxicomo של דבר העתירה נדחתה.

המצוירות תשלח פסק הדין לב"כ הצדדים.

لتשומת לב המצוירות - הסנגור ביקש כי פסק הדין ישלח אליו בfax'.

ניתן היום, ב' חשוון תשע"ה,
15/10/2015, בהעדך
הצדדים.

תמר נאות פרוי, שופטת
בティנה טאובר,
שופטת
רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]